

За мотивами української народної казки
«Лисиця та Вовк»

Малював художник В. М. Ігнатів
Художній редактор В. Є. Перевальський. Технічний
редактор Т. С. Татаренкова

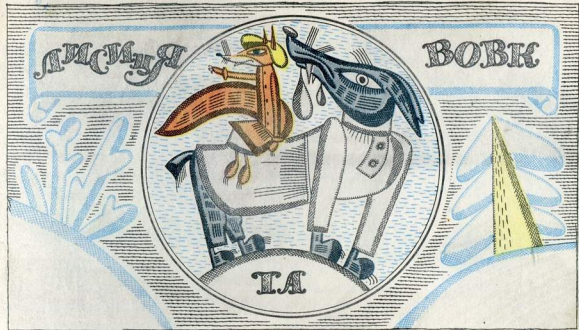
ЛИСА И ВОЛК

(Комплект открыток по мотивам украинской народной
сказки. Текст на украинском языке).

«Мистецтво», 1972. Київ, вул. Свердлова, 19
1972 р. З. 1-1446. Т. 80 000. Ц. 15 коп. Київський по-
ліграфічний комбінат Комітету по пресі при Раді Мі-
ністрів УРСР, Київ, вул. Довженка, 3.

8-2-4

1-Б3-10-71М

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

UARTLIB.ORG

UARTLIB@GMAIL.COM

Жили собі дід та баба. Одного разу поїхав дід по рибу. Наловив риби повний віз. Іде додому і бачить: лисичка згорнулась калачиком, лежить на дорозі, ніби мертва. Взяв дід лисицю, поклав на воза. Думає, гарний комір буде бабі на шубу.

А лисиця тихенько стала скидати з воза рибу. Приїхав дід додому, а на возі ні риби, ні лисиці.

А лисичка-сестричка тим часом позбирала
рибку, сіла і їсть. Коли це йде голодний
вовк.

- Здрастуй, кумо, дай і мені трохи рибки.
- Налови сам та й їж,— каже лисиця.
- Та я не вмію!
- Ну, то я навчу тебе. Іди на річку, опус-
ти хвіст в ополонку, сиди і примовляй:
«Ловися, рибко, велика й маленька!» То во-
на й наловиться.

Художник В. М. Ігнатов

1972 р. З. 1—1446. Т. 80 000. Ц. 2 коп. КПК

Побіг вовк на річку, та до ополонки, та хвіст в ополонку і примовляс:

— Ловися, рибко, велика та все велика!

Не хочеться вовкові малої рибки. А мороз надворі такий, що аж шкварчить. Лисичка ж бігас по березі та все:

— Мерзни, мерзни, вовчий хвіст! Мерзни, мерзни, вовчий хвіст.

Примерз вовчий хвіст, а вовк думає, що то велика риба начіплялася. Хоче витягти хвоста, та не може. Тоді лисичка й каже: «Піду покличу підмогу». Покликала людей, вони вибігли хто з вилами, хто з рогами.

Почали вовка бити, аж поки хвіст у нього не відірвався. А лисичка вбігла в якусь хату, наїлася тіста з діжі, потім умазала тістом голову — та в поле.

Художник В. М. Ігнатов

1972 р. З. 1—1446. Т. 80 000. Ц. 2 коп. КПК

Коли дивиться, лізе вовк, стогне.

— Наробила ти мені добра, лисичко, що й хвоста збувся.

— Ех, куме, у тебе хвоста немає, а мене так побили, що й мозок виліз. Вовчику-братуку, підвези мене!

Сіла лисиця вовкові на спину, він її й повіз.

Іде лисичка й примовляє: «Битий небиту везе, битий небиту везе». Отак піддурила лисиця вовка.